

**Japon İmparatorluğu'nun Kore'deki Yabancı Dil Olarak Japon Dili Eğitimi:
Kim Sa-Ryang'ın Kurgusunda Japon Dili ve Kimlik**

Melek Kaba

Yabancı Diller Eğitimi Bölümü, Eğitim Fakültesi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Çanakkale, Türkiye

Sorumlu Yazar: Melek Kaba, kabamelek@gmail.com

Makale Türü: Derleme Makalesi

Kaynak Gösterimi: Kaba, M. (2021). Japon İmparatorluğu'nun Kore'deki yabancı dil olarak Japon Dili eğitimi: Kim Sa-Ryang'ın kurgusunda Japon Dili ve kimlik. *Eğitimde Kuram ve Uygulama*, 17(Özel Sayı 1), 1-10. doi: 10.17244/eku.878732

Etik Not: Araştırma ve yayın etiğine uyulmuştur. Bu çalışma, "Derleme Makalesi" olup ayrıca bir etik onay süreci işletilmemiştir.

**Japanese Language Teaching as a Foreign Language in Korea by the Empire of Japan:
Japanese Language and Identity in Kim Sa-Ryang's Fiction**

Melek Kaba

Department of Foreign Language Education, Faculty of Education, Çanakkale Onsekiz Mart University, Çanakkale, Turkey

Corresponding Author: Melek Kaba, kabamelek@gmail.com

Article Type: Review Article

To Cite This Article: Kaba, M. (2021). Japon İmparatorluğu'nun Kore'deki yabancı dil olarak Japon Dili eğitimi: Kim Sa-Ryang'ın kurgusunda Japon Dili ve kimlik. *Eğitimde Kuram ve Uygulama*, 17(Special Issue 1), 1-10. doi: 10.17244/eku.878732

Ethical Note: Research and publication ethics were followed. This study is "Review Article"; hence, no proceed an ethical clearance evaluation.

Japon İmparatorluğu'nun Kore'deki Yabancı Dil Olarak Japon Dili Eğitimi: Kim Sa-Ryang'ın Kurgusunda Japon Dili ve Kimlik

Melek Kaba

Yabancı Diller Eğitim Bölümü, Eğitim Fakültesi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Çanakkale, Türkiye

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2706-0188>

Öz

Sömürge Kore'de 1910'dan sonra resmen uygulanmaya başlanan Japon dili eğitimi politikaları zaman içerisinde, entelektüel kimliği Japon dilinde yapılan ve bu dilde edebi eserler verebilen bir nesli ortaya çıkarmıştır. Bu makale, Japon yönetimi döneminde Kore Yarımadası'nda uygulanan Japon dili eğitimi politikalarını tarihi süreci içerisinde ele almakta ve Koreli yazar Kim Sa-Ryang'ın "Işıklar İçinde (Hikari no Nakani)" adlı kurgusunda, Tokyo'da Koreli halkın kimliğinin konumlanışını, melezleşen kültür ve dil bağlamında tartışmaktadır. Kore asıllı yazarların içerisinde, Japonca yazılan edebiyat alanının öncülerinden olan Kim Sa-Ryang'ın Işıklar İçinde adlı kurmaca metni, Korelilerin Japonca konuşmak ve Korece konuşmak şeklindeki kültürel ve etnik kimliklerinin konumlanışlarını dile getirmektedir. Çalışmanın amacı, post kolonyal kuram çerçevesinde Japon İmparatorluğu tarafından uygulanan Kore'deki Japon dili Eğitiminin tarihini incelemek ve Kim Sa-Ryang'ın bu politikalara bakışını yazarın "Işıklar İçinde" adlı eseri üzerinden değerlendirmektir.

Makale Bilgisi

Anahtar kelimeler: Dil ve kimlik, Japon Dili eğitimi, Japon İmparatorluğu, Kim Sa-Ryang, Sömürge Kore

Makale Geçmişi:

Geliş: 11 Şubat 2021
Düzeltilme: 26 Nisan 2021
Kabul: 16 Haziran 2021

Makale Türü: Derleme Makalesi

Japanese Language Teaching as a Foreign Language in Korea by the Empire of Japan: Japanese Language and Identity in Kim Sa-Ryang's Fiction

Abstract

Japanese language education policies, which were officially implemented in colonial Korea after 1910, over time, revealed a generation whose intellectual identity was structured in the Japanese language and could produce literary works in this language. This article deals with the Japanese language education policies implemented in the Korean Peninsula during the Japanese administration, in the historical process and in the fiction of Korean writer Kim Sa-Ryang called "In the Lights (Hikari no Nakani)". Through the context of positioning of the Korean people's identity in the imperial capital Tokyo, hybridizing culture and language. Among the writers of Korean origin, Kim Sa-Ryang's fictional text, "In the Lights", one of the pioneers of Japanese literature, expresses the positioning of the cultural and ethnic identities of the Koreans who speaking Japanese and speaking Korean. The aim of the study is to examine the history of Japanese language education in Korea, which was implemented by the Japanese Empire within the framework of post-colonial theory and to evaluate Kim Sa-Ryang's view of these policies through the author's work called "In the Lights".

Article Info

Keywords: Colonial Korea, Japanese Empire, Japanese language education, Kim Sa-Ryang, Language and identity

Article History:

Received: 11 February 2021
Revised: 26 April 2021
Accepted: 16 June 2021

Article Type: Review Article

Extended Summary

In October 1939, Kim Sa-Ryang (金史良), a young Korean who lives in Tokyo, the capital of the Great Japanese Empire, published his short story, "In the Lights (光の中に)", written in Japanese, in *Bungei Shoutō Magazine* and became a candidate of the Akutagawa Prize. He was one of the pioneers who came from Korea to the imperial capital and produced Japanese works. And his work was a product of the Japanese Language education policies in Korea of about 30 years. At this point, it is necessary to question the connection between the world of expression and way of thinking structured in the Japanese language of Korean young generation in Japan and Korea, the Japanese colony, and the Japanese language education systematically implemented in the peninsula.

In this article, first of all, the process of colonization of the Korean Peninsula, the Japanese language education policies implemented here, and the cultural positioning of Korean Japanese literatures will be examined through the post-colonialist literary theory filter. The relationship between language, identity and belonging will be discussed in the context of consenting to the criticism and exploitation of the Japanese Empire in return for modern living comfort.

In this study, first of all, in order to illuminate the historical background of the debate, the process of Korea's becoming a Japanese colony of the Japanese Empire and language education policies applied here will be explained chronologically. The cultural positioning of Korean's Japanese literature will be examined through the post-colonialist literary theory filter. Through the relationship between language, identity and belonging, the text titled "In the Lights" will be analysed, and the identity debate, which is conducted through speaking Japanese and Korean, will be discussed in the context of the difference between colonized who imitates the colonizer and the colonizer. In the diasporic literature of the Korean writer, it will be tried to clarify how the criticism directed to the Japanese Empire and how the Korean people, who were colonized, treated the process of consenting to exploitation in exchange for the comfort of modern life, in an ironic and subtle way.

The generation that grew up in Chōsen (Korea under Japan rule) after 1910 is composed of Korean intellectuals who can express themselves in Japanese language rather than Korean. While the Japanese language education policies in Chōsen were supported by discourses such as that the Koreans and the Japanese are from a common ancestor, the two peoples are one people, the Japanese language has been used as a tool to enable the Koreans to approach the "Japanese spirit" and become Japanese. Ultimately, the Japanese language education in Chōsen has created a hybrid generation that can take manoeuvre in the written language and in the presence of Japanese vocabulary, whose academic language and literature knowledge have developed in the Japanese language, even though the family uses Korean speaking language at home.

Kim Sa-Ryang (1914-1950), who tried to find a place in the literary world in Tokyo after growing up in the education system of the Japanese Empire, wrote the literature of a hybrid self that travelled between the Korean Peninsula and the Japanese islands. Speaking Korean in Imperial capital Tokyo, is described as an attitude that internalized exclusion against cultural authority in "In The Lights", for those who are of ethnic Korean in the 1930s. On the other hand, for Koreans coming from the colony, this attitude is an attempt to accept and indigenous to the so-called "Japanese" identity, which is approved by speaking Japanese, rather than a symbolic Japanese citizenship, in terms of belonging and identity in a cosmopolitan and multicultural environment. The act of speaking Japanese language as a camouflage applied to the discriminated Korean ethnic group in order to transform their linguistic and cultural differences into equality was used as a means of protection. For the protagonists Nan and Haruo, the act of camouflaging their Korean identity is an acceptance of being a symbolic Japanese citizen. This can be called the act of localizing oneself. But the most fundamental element of this self-indigenous effort is to be called Minami for Nan, and for Haruo the public affirmation that he is Japanese, not a Korean hybrid.

As a result, the Japanese language education policies implemented by the Japanese Empire in the Korean Peninsula created a generation that produced literary works in Japanese language, such as the colonial Korean writer Kim Sa-Ryang. Kim Sa-Ryang, who writes by displaying dilemmas and contradictions in a hybrid socio-cultural environment, symbolizes the Japanese language in Tokyo as a mask and a shield that Korean ethnic groups use in order to gain social acceptance rather than preserve their existence. Developing a self-hatred towards their identity in *In the Lights*, the Japanese-ized community in terms of language and culture also wishes to benefit from the blessings of the Japanese Empire. This reveals the paradoxical situation of the accepting attitude of Kim and the character named Nan in the work towards Japanese modernity and his criticism of Japanese rule in Korea.

Although studying the Japanese language brings with it the acquisition of a Japanese identity for Koreans, it is seen that Korean intellectuals also accepted to learn the Japanese language in order to participate in the modern world. It can be said from the history of teaching Japanese as a foreign language in Korea, a Japanese colony, where language is used as a cultural transfer tool and has an important function in the structuring of identity, and the works written by Koreans in Japanese language.

Giriş

1939 yılının ekim ayında, Büyük Japon İmparatorluğu'nun başkenti Tokyo'da yaşayan genç bir Koreli olan Kim Sa-Ryang (金史良), Japon dilinde yazdığı *Işıklar İçinde* (光の中に) adlı kısa hikayesini *Bungei Şütō* Dergisi'nde yayımladı. Bu eserin en önemli yönü, Koreli aydınların Japonca olarak yazdıkları ilk eserlerden biri olmasıdır. Kore Yarımadası'nda 1910 yılının yazında resmen başlayan Japon yönetiminin, Japon dili eğitiminin bir meyvesi olmasının da etkisi ile, *Işıklar İçinde* hikâyesi, Japon edebiyat dünyasının en başarılı eserlerini seçen Akutagawa Ödülü'ne aday gösterildi.

Kore'den Japon İmparatorluğu'nun başkenti Tokyo'ya gelerek Japonca eserler veren melez kültürlü bir neslin yetişmesi, Japon İmparatorluğu'nun Kore'deki Japon Dili eğitimi politikalarının yaklaşık 30 yılda ortaya çıkmış olan ürünü idi. *Işıklar İçinde*'nin Japon entelektüeller tarafından ilgi ile karşılanarak Akutagawa Ödülü'ne aday gösterilmesi, eserin edebî yönünden çok yazarın etnik olarak Koreli ancak Japonca yazması yönü ile dil ve kültür bağlamında "Japon" kimliği ile ortaya çıkmasından kaynaklanmaktadır. Ancak Kore'deki Japon yönetimi 1945'te bitince, Kim Sa-Ryang, Koreli aydınlar tarafından "Japon yanlısı (*shinnichi*)" olarak ifade edilmiş ve eleştirilmiştir (Miyazaki, 2010, s. 68). Yazarın ve eserdeki karakterlerin Japon dili karşısında konumlanışları, Koreli kimliklerine karşı kendi kendilerine yönelttikleri sömürgeci bakışı, dışlama ve ötekileştirme çabalarının nasıl temsil edildiği de irdelenmesi gereken bir diaspora sorunudur. Diğer yandan Korelilerin Japon dili ve kültürünü benimseyerek "Japonlaşmaları" ya da Japonlara benzemeye çalışmaları, *Işıklar İçinde* metni üzerinden pek ele alınmamıştır. Bu yöndeki bir inceleme, egemen ülkenin sömürgeci uyguladığı, kendi dilini öğretmeye yönelik politikalar ile yerli halkın kimliği arasındaki ilişkiyi çözümlenmede aydınlatıcı olacaktır. Bu noktada, Japon yönetimi döneminde Kore'de ve Japonya'da, Koreli genç neslin entelektüel yönünün Japon dilinde gelişmesi ile Japon İmparatorluğu'nun Kore'de uyguladığı Japon Dili eğitimi politikaları arasındaki ilişkinin tartışılması gereklidir.

Bu makalede öncelikle tartışma konusunun tarihi zeminini aydınlatma adına, Kore Yarımadası'nın Japon sömürgeci haline gelme süreci ve burada uygulanan Japon dili eğitimi politikaları ele alınacaktır. Korelilerin Japonca yazınlarının kültürel olarak konumlanışı, post-kolonyalist edebiyat kuramı süzgecinden bakarak irdelenecektir. Kim'in eserinde Japonca konuşmak ile Korece konuşmak üzerinden yürütülen kimlik ve aidiyet olgusu, sömürgeci ve sömürge halkı arasındaki fark ve sömürgeciyi "taklit etme" (Bhabha, 2016, s. 173) bağlamında Kore'deki Japon Dili eğitiminin ne anlama geldiği tartışılacaktır. Koreli yazarın diasporik edebiyatında, Japon İmparatorluğu'na yöneltilen eleştiriler ve Kore halkının, sömürülmeye, modern yaşam konforu karşılığında rıza göstermesine yazarın nasıl bir ironik yaklaşımla baktığı açıklığa kavuşturulmaya çalışılacaktır.

Naisen İttai: Kore Halkını Japonya Bedenine Eklemenin Anatomisi

Sömürge imparatorlukları düşünüldüğünde, Hindistan'da 1608'den başlayan İngiliz tahakkümünün, 1947'de son İngiliz Vali'nin buradan ayrılmasıyla biten süreci ilk akla gelenlerdendir (Said, 1998, s. 211). Uzak doğuda ise Hollanda, Fransa, Almanya ve İngiltere gibi ülkelerin sömürgeleri mevcut olsa da 1868 yılına kadar izolasyon politikasını (*sakoku*) korumaya devam eden Japonya, sömürgeleştirilememiştir. Nihayetinde ise Amerika'nın ticari anlaşmaları başlatma girişimi ile 1853'ten sonra Japon adaları uluslararası ilişkiler ve ticarete açılmıştır (Meyer, 1994, s. 127).

Japonya hızlı bir modernleşme atılımına girişerek, Batı'dan öğrendiği bilim, teknik ve düşünce yapısının Uzak doğudaki temsilcisi olmuştur. Büyük Japon İmparatorluğu 1868'den itibaren hızlı bir dışa yayılma politikası uygulamıştır. 1894-1895 Çin-Japon Savaşı, 1895'te Tayvan'ın alınması, 1904-1905 Japon-Rus Savaşı, 1910'da Kore'nin ilhak edilmesi ve ardından Çin'in Kanton Bölgesi ile Güney Mançurya Demiryolları'nın kiralanması, 1941'de Filipinler ve 1942'de Malezya çıkartması gerçekleşmiştir (Iwamoto, 2008, s. 44). Japonya egemen olduğu topraklarda yoğun bir dil eğitimi ile devam eden egemenliğini 1945'e kadar sürdürmüştür.

1870'lerin başlarında Büyük Kore hanedanlığı (Dehan hanedanlığı) ile Japonya, Tsushima Eyaleti'nin yönetimine verilen ve Kore Yarımadası'nın Busan şehrinde yer alan Japonya Ofisi'nin (*nihonkōkan*) mülkiyeti konusunda bir sürtüşme yaşamıştır (Iwamoto, 2008, s. 37). Bunu takip eden yıllarda Japon İmparatorluğu, Kore'nin iç işlerine müdahale etmiş ve sonrasında 1905'teki İkinci Japon-Kore Anlaşması ile Japonya'ya bağlı bir Kore hükümeti kurulmuştur. 1910'da Kore Yarımadası ilhak edilmiş, Dehan İmparatorluğu tarihten silinmiş ve yarımadaya *Coson* ya da *Chōsen* adı verilmiş, bu kelime Japon sömürgeci döneminde Kore'nin adı olarak kullanılmıştır.

Kore Yarımadası'ndaki Japon İmparatorluğu'nun 1910-1945 arasındaki yönetimi, *kōminka* (Japon imparatorunun tebâsı haline getirme), *naisen ittai* (Japon İmparatorluğu ve *Chōsen* tek vücuttur), *nissen dōso ron* (Koreliler ve Japonlar ortak atadan gelir tezi), *Tōajin* (Doğu Asya insanı), *Dai Tōa Kyoei Ken* (Büyük Doğu Asya Refah Alanı) gibi ideolojik propaganda ve paradigmalar ekseninde yürütülmüştür. Bunu desteklemek içinse öncelikle Japon sömürgelerinin ilki olan Tayvan ve ikincisi olan *Chōsen* sömürge halklarına Japon Ruhunun aşılması ve halkların her ferdinin birer sadık *Shinmin* (Japon imparatorunun tebâsı) olmasını hedefleyen hızlı ve yoğun bir Japon dili ve kültürü eğitimi politikası uygulanmıştır (Inoue & Ninomiya, 2019, ss. 117-118).

Sömürge dönemi öncesinde Japon dilinin Kore’de kullanıldığı bir yer olarak, 15. yüzyılda kurulmuş olan *Shiyakuin* (Seki, 2008, s. 275) devlete bağlı bir çeviri enstitüsü olarak çalışmalar yapmıştır. Bu kurum, resmî belgelerin Japonca ile Korece arasındaki çevirilerini üstlenmiştir. Ayrıca Kore Yarımadası ile Japonya arasındaki politik ilişkilerin yürütülmesini de dil ve çeviri ekseninden yoğun olarak desteklemiştir. Lee (2012) ilhak dönemi öncesinde Kore’deki Japon dili öğrenimini ele alırken, 1891’den 1893’e kadar Dehan hanedanlığının davetiyle Kore’ye giderek, yarımada’daki *Nichigo Gakudō* (Japonca Okulu)’da çalışmış olan Yoshizaburō Okakura’dan bahseder. Yabancı dil eğitimi alanında çalışan Okakura, *Chōsen Kokumin Kyōiku Shin’an* (*Chōsen Halkının Eğitimine Yeni Teklifler*) (1894) başlıklı yazısında Kore halkının Korece eğitimi almasının bir bağımsızlık bilincinin oluşmasına yol açacağı tehdidini dile getirmektedir. Lee, Okakura’nın, Korelilerin bağımlı kılınabilmeleri için, Kore dili eğitimi almamaları gerektiğini savunduğunu aktarmaktadır. Bu söylem tersten okunursa, Okakura’nın Japon dili öğretmek üzere Kore’de bulunduğu hatırlanmalı ve Kore’deki Japon Dili eğitimi tarihinin bu yarımada’yı yönetmek ve Japonya bedenine eklemek ile 1910’daki ilhaktan önce de bağlantılı olduğu fikri de göz önünde bulundurulmalıdır. Diğer yandan Lee, Korelilerin Japon dilini öğrenmeyi bir yabancı dil ediniminin daha ötesinde, Batı’nın teknolojik gelişmelerini ve modern dünyayı yakalama amacı ile öğrenmeye çalıştıklarını ve de Japon dilinin Kore entelektüel dünyasında çok popüler olduğunu kaydetmektedir. Seki de Koreliler için Japon dilini öğrenmenin modern bilim ve tekniği Japon dili öğrenerek alma açısından, bir taşla iki kuş vurmaya anlamına geldiğini belirtmektedir (Seki, 2008). Bu nedenle Koreliler için Japon dili öğrenmenin sömürge dönemi öncesinde de ülkenin modernizasyonu için pragmatist bir perde arkası olduğu sonucuna gidilebilir. Koreliler için Japon dili öğrenmenin sahip olduğu bu faydacı anlam, ileriki bölümlerde, Japon İmparatorluğu’nun *Chōsen*’deki Japon dili politikaları gölgesindeki Koreli kimliğinin muğlaklığı boyutunu tartışırken göz önünde bulundurulması gereken bir noktadır.

1910 sonrasındaki Japon yönetimi döneminde Kore Yarımadası’ndaki Japon dili eğitiminin tarihine bakılırsa, Seki (2008) bunu dört döneme ayırarak incelerler: 1905 sonrası Yabancı Dil Olarak Japonca Öğretimi Dönemi (*gaikokugo*), 1906-1910 *Nichi-go* yani Japon Dili Öğretimi Dönemi, 1910-1945 “*kokugo* (ana dili, milli dil ya da ulus dili)” olarak Japon Dili Öğretimi Dönemi ve son olarak da 1961 sonrasındaki İkinci Yabancı Dil Olarak Japonca Öğretimi Dönemi (Seki, 2008, s. 8). Bu noktada, sömürge *Chōsen*’deki Japon dili öğretiminin ideolojik boyutunu ortaya koyabilmek için bu öğretimin tarihsel gelişimini ve sömürge dönemine ait detaylarını da ele almak gerekmektedir.

1910’da Kore’nin ilhak edilmesi ile birlikte, kurulan Yerel Japon Valiliği, Japon dilini “*kokugo*” ilan etti. 1911’de ise *Chōsen* Eğitim Düzenlemesi yayımlandı ve ders kitapları oluşturulmaya başlandı. Yerli dil Korece ise artık bir “halk dili” olarak konumlandırıldı. Korece 35 yıllık Japon yönetimi boyunca tamamen yasaklanmadı. 1920’lerin kültür politikası döneminde, eğitime verilen önem ve yeni okulların sayısı hızla arttı. Diğer yandan, 1930’ların ikinci yarısında, “*nai-sen ittai*” yani Kore ve Japonya tek vücuttur propagandasıyla, Korece’nin okullarda ve devlet dairelerinde kullanımı yasaklandı ve okullarda Japon dili kullanımı zorunlu hale getirildi. Ancak Korelilerden Japon dili ile iletişim kurabilenlerin sayısı sadece yüzde 20 civarında idi. 1945’e kadar Korece gazeteler de yayımlandı. Kore’deki Yerel Japon Valisi, Korece’nin kullanımını yasaklamış ve Japon dili kullanımını teşvik hareketini geliştirmiştir. Aynı zamanda Kore’nin denetim ve yönetimine bir araç olarak Korece gazete çıkarma politikasını da benimsemiştir (Lee, 2012, ss. 150-153).

Chōsen’deki Japon dili eğitimi politikaları 1910-1919 arası askeri yönetim, 1920-1931 arası kültür politikası yönetimi ve 1931-1945 arası da etnik baskı dönemi olmak üzere onar yıllık aralarla ele alınmaktadır. Her dönemde birer ve 1930 sonrasında iki defa olmak üzere eğitim düzenlemesi talimatları Japon vali tarafından yayımlanmıştır. Özellikle 1 Mart 1919’da Korelilerin ayaklanması üzerine, 1920’lerde daha yumuşak bir politika izlense de Japon İmparatorluğu 1930 ve sonrasında Mançurya olaylarının da etkisiyle, sıkı bir asimilasyon ve baskı politikasına yönelmiştir. Bu politik dalgalanmalar Japon dili eğitimine de yansımıştır. Bu noktada Japon dili, giderek militaristleşen Japon İmparatorluğu tarafından, Korelilerden Japonlara tâbi bir “millet” oluşturma politikasının bir aracı olarak kullanılmıştır. (Lee, 2012, ss. 148-149).

1910 ve sonrasında yetişen Koreli nesil, Japon dili yani “*kokugo*” merkezli bir eğitimden geçmiştir. Ancak bu “*kokugo*” kelimesi de Japon İmparatorluğu içerisinde yeni oluşan ideolojilerin ve modernizasyonun bir parçası olarak Batı’dan henüz alınmış bir kavramdır. Eğitim Bakanlığı’nda yetkili olan Ueda Mannen (1867-1937) Fransa’da eğitim aldıktan sonra ülkeye dönmüş ve devlet politikalarında Japon dilinin fonksiyonunu araştıran kurumların kurulması ve geliştirilmesinde görev almıştır. Ueda, dilin “halka eşit miktarda dağılan bir kan” olduğunu savunmuş ve 1900 yılında ilkökul müfredatına “*kokugo*” dersinin yerleştirilmesini sağlamıştır (Lee, 2012). Henüz 1900’de müfredata giren bu Japonca yani “*kokugo*” dersi, 1910’da *Chōsen*’deki eğitim müfredatına da alınmıştır. Bu durum “*kokugo*” da olduğu gibi Batıdan alınan kavram ve kurumların ne kadar hızla yönetici güç olan Japon İmparatorluğu’ndan yönetilen toprak olan Kore’ye aktarıldığını da ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, Japon İmparatorluğu bedenine Korelilerin eklenmesi amacıyla, Ueda’nın bahsettiği ortak bir kan olarak Japon dili kullanılmıştır. İlk ve orta okullar ile liselerde Japonca, *kokugo* dersi adı altında okutulmuştur. Japonya tarafından Kore’ye gönderilen Japon yerel valileri tarafından, yönetimin başladığı yıllarda 4 yıllık olan ilkökullar, 1922’de 6 yıla uzatılır. Kore’de tamamı Japonlar tarafından kurulan eğitim

kurumlarındaki öğrencilere bakıldığında, 1915 yılında ilkokula girenlerin sayısı 21441 iken, bu sayı 1940 yılında 301041 olmuştur (Yamada, 2010 ss.156-157). 1910 sonrasında yetişen bu Koreli nesil, Japon dili üzerinden eğitim almış, modernizasyon sürecine de Japon dili ortamında girmiştir. Diğer bir ifade ile bu nesil Japon dili ile entelektüel boyutlarının gelişmesi sonucu kendilerini Kore dilinden daha çok Japon dilinde ifade edebilen Koreli aydınlardan oluşmuştur.

Chōsen'deki Japon dili eğitimi politikaları, Koreliler ve Japonların ortak atalardan geldiği, iki halkın tek bir halk olduğu gibi söylemlerle desteklenmiştir. Bu söylemlere ek olarak, Kore'de, Korelilere Japon İmparatoru'na sadakat yemini ettirme, her gün imparatorluk sarayına dönerek imparatoru selamlama, öğle vakti imparatora saygı duruşunda bulunma, şintoist tapınaklara götürülme, gibi uygulamalara da gidilmiştir. Japon yönetimi, Kore'de, 1939'da duyurulan *zōshi kaimei* (ad sistemini değiştirme) uygulaması ile Korelilerin adlarını Japonca'ya benzeyen adlarla değiştirmelerini sağlamış ve adlarını değiştirerek onlara Japon kimliği kazandırma çabasına girmiştir. Ancak bu uygulama konfüçyanist geleneklerle baba soyadının evlilikten sonra da devam ettirildiği Kore kültürü için, Japon kütük sistemine geçmek anlamına geldiğinden dolayı tepki ile karşılanmıştır. Korelilerin "Japon ruhuna" yaklaşımın Japonlaşmalarını sağlamak için saygı, güzellik, güç dili olarak efsaneleştirilmiş olan Japon dilinin öğretilmesi ilk adım olarak elzem sayılmış, ardından adlar değiştirilmiş sonrasında gönüllü askerlik ve en son adımda ise zorunlu askerlik politikası yürürlüğe girmiştir. Uygulanan Japon dili eğitimi ise zorunlu askerliğe doğru gidildikçe ivme ve yoğunluk kazanmıştır. Bu dil eğitimi ve kültür politikaları ile Koreliler "sadık tebâ" olarak Japonca yazılar yazmaya ve de "ülkeleri için" savaşmaya başlamışlardır (Inoue ve Ninomiya, 1997, ss. 117-120). Dil eğitimi ile "kanı" değiştirilerek ruhen Japonlaştırılmış Kore halkının Japon İmparatorluğu bedenine eklenmesi, halkın imparatorluk için savaşmaya başlaması ile tamamlanmıştır denilebilir.

Nihayetinde *Chōsen*'deki *kokugo* dersi adı altındaki Japon dili eğitimi süreci resmi olarak 35 yıl sürmüştür. Bu süreç, aile içerisinde konuşma dili olarak Korece kullanan ancak akademik dil ve literatür bilgisi Japon dilinde gelişmiş, yazı dilinde ve kendini ifade etme kondisyonu Japonca'nın söz varlığında manevra alabilen bir melez nesli de ortaya çıkarmıştır. Japonya'dan gönderilen yerel valinin yönetiminde olan Japon dili eğitimi, 1920 sonrasında yoğunlaştırılmıştır. Yerel valinin Japon dili eğitiminin amacı, Korelilerin modernizasyonu değildir ancak buna da katkıda bulunmuştur. Yerel valiliğin asıl amacı Japon İmparatorluğu'nun ihtiyaç duyduğu insan kaynağına yönelik olarak Japon dilini öğretmek olmuştur (Yamada, 2019, p. 168).

İmparatorluk Başkentinde Japon Dili ve Korecenin Konumlanması

Japon İmparatorluğu'nun eğitim sisteminde yetiştikten sonra Tokyo'daki edebiyat dünyasında yer bulmaya çalışan Kim Sa-Ryang (1914-1950) Kore Yarımadası ile Japon adaları arasında gidip gelen melez bir benliğin edebiyatını yapmıştır. Yazar, Kore'de Heian Nan'da varlıklı bir ailenin çocuğu olarak doğmuştur. 1930 yılında lise öğrencisiyken Japon karşıtı eylemlere katıldığı için okuldan atılmış, aynı yıl Japonya'da üniversite okuyan ağabeyinin desteğiyle Kore'den Japonya'ya geçmiş, liseyi bitirdikten sonra ise Tokyo İmparatorluk Üniversitesi'ne başlamıştır. Yine bu dönemde Koreli sanatçı arkadaşları ile birlikte tutuklanmış, 2 ay tutuklu kalmış, 1941'de de tekrar bir tutuklanma geçirmiştir. 1945'te Japon ordusuna katılmış, bağımsızlık sonrasında ise 1950'deki Kore Savaşı'na gitmiş ve savaşta ölmüştür. 1910 yılında Kore'de Japon dili eğitimine başlandığı ve Kim Sa-Ryang 1914 yılında doğduğu için, bu yazar Japon dilinde eğitim alan Korelilerin ilk nesline denk gelmektedir.

1 Mart 1919'da Korelilerin isyanından sonra Kore halkı eğitime önem vermeye başlamıştır. Bunun sonucunda, 1920 ile 1925 arasında Korelilerin okula giriş oranı yıllık ortalama yüzde 2 oranında artmıştır. Ancak bu dönemde Japon İmparatorluğu'nun Kore'deki eğitime ayrılan bütçesi bir ekonomik yük haline gelmeye de başlamıştır. Aynı zamanda, Korelilerin de eğitim konusundaki istekleri artış göstermiş, *Futsū gakkō*(Normal Okul) olarak adlandırılan ilköğretim okullarına kayıt yaptırmak isteyenlerin sayısı 1915'te 24846 iken 1920'de bu sayı 47838'e ulaşmıştır. Bu sayılar ise okul kontenjanlarının oldukça üstüne çıkmış, 1920 ve sonrasında başlayan okul kapasitesinin yetersizliği, Japon İmparatorluğu'nun savaşlara girmesi ile ortaya çıkan ekonomik sıkıntılar nedeniyle 1930 ve sonrasında daha da büyümüştür (Yamada, 2010 ss.156-157). Yazar Kim'in eğitim aldığı dönem de böyle bir zamana denk gelmektedir. Yine de 1924 yılında Seul'de Japon yönetimi tarafından, Japonya dışındaki ilk imparatorluk üniversitesi olan Keijyō İmparatorluk Üniversitesi kurulmuştur. Ancak Kim Sa-Ryang, Kore'de ilk eğitim yıllarını geçirdikten sonra Japonya'ya gitmiş, 1930'larda Saga Lisesi ve daha sonra da Tokyo İmparatorluk Üniversitesi'nde eğitim görmüştür. Bu yıllarda Kore Yarımadası ile Japonya arasında sürekli bir yolculuk halinde olmuştur.

Bu dönem aynı zamanda "*nai-sen ittai*" hareketinin doğup gelişme dönemidir. Japonya, 1937'de Japon-Çin Savaşı için Kore Yarımadası'nı askeri üs olarak kullanmıştır. Aynı sıralarda Kore'deki Japon valisi Korelilerin Japon dilini kullanım oranlarını artırma çalışmalarını yoğunlaştırmıştır. Kore dili kullanımını okullarda yasaklanıp, Japon dili konuşan ailelerin ev kapılarına "Japonca konuşan hane" yazılı tabelalar asılırken, Korelilere Japon imparatoruna sadakat yemini, şintoist tapınaklara gitme, kara kuvvetlerine gönüllü asker olarak katılma ve üçüncü eğitim düzenlemesinin ilanı şeklindeki bir dizi uygulama "*nai-sen ittai*" sloganı ile gerçekleştirilmiştir (Miyazaki, 2010). Bu ortamda, Japon dilinde

eserler veren Kim Sa-Ryang'ın edebiyatı, dönemin Koreli gençlerin ile Japon dili arasındaki ilişkiyi temsil eder niteliktedir denilebilir.

Kim Sa-Ryang, Japonca eser veren Koreli edebiyatçıların öncüsü olarak bilinmektedir. Özellikle 1990 sonrasında Japon İmparatorluğu ve sömürge halklarının Japonca olarak yazdıkları eserler post-kolonyal bakış açısıyla ele alınmaya başladıktan sonra Kim Sa-Ryang ile ilgili araştırmaların sayısı artmıştır. Yazarın eserlerinde, Japon karakterlerden ziyade, Koreli ya da Japon-Koreli melezi olan, Japon dili ile eğitim almış ve özellikle de sürekli Japonca konuşan insanlar ve imparatorluk başkenti ile yarımada arasında gidip gelen Koreliler objektife yansımaktadır.

Kim Sa-Ryang'ın *Işıklar İçinde* adlı eseri ise Tokyo'da "S Vakfı"nda İngilizce dersleri veren "Nan (南)" adlı, ancak "Minami" olarak adının Japonca okunuşu ile tanınan ben anlatıcı tarafından hikâye edilmektedir. Nan'ın öğrencisi Yamada Haruo, Koreli bir kadın olan Teijun ile Koreli-Japon melezi bir erkek olan Hanbei'in çocuğudur. Haruo'nun babasının, annesine şiddet uygulayarak onu hastanelik etmesi olayı ile Haruo ile Nan yakınlaşırlar. Hikâye Koreli öğretmen ve Koreli-Japon melezi öğrencisinin birlikte Tokyo'da geziye giderek eğlenceli bir gün geçirmeleri ile son bulur.

Işıklar İçinde'de Nan'ın çalıştığı vakıfta kendisine adının Japonca okunuşu olan "Minami" olarak çağırılması karşısındaki tutumuyla, Japon İmparatorluğu'nun Kore sömürge halkına uyguladığı ad yani kimlik değiştirme politikasına da gönderme yapılmaktadır. Ancak eserde, Koreli genç Nan'ın, Minami olarak bilinmek ile Nan olarak tanınmak arasında yaşadığı gelgitler ve kimlik sorunsalı da dramatize edilmektedir. Nan, çocukların kendisini yakın bulması adına, Minami olarak çağrılmaya göz yumduğu yalanını kendisine söylemekte ve bundan bir vicdan azabı duymaktadır. Ancak bir gün Lee adlı Koreli genç, herkesin önünde ona "Nan Hocam" diye seslenince öğrenciler "hoca 'Koreliyim'" diyerek Nan ile alay etmeye başlarlar. Haruo ise Nan'ın düştüğü bu kendini ele verme durumu karşısında hınzır bir sevinç yaşar. Çünkü Haruo, kendisi gibi Koreli kanı taşıdığını düşündüğü Nan'ın, Japonca bir adla kendisini kamufle ederek yaşamasına karşı bir öfke beslemektedir. Homi Bhabha, Kore gibi bir sömürgecinin halkından olan insanların, Japon İmparatorluğu gibi bir yönetici gücün insanlarına benzemeye çalışması durumunu "sömürgeci taklit" olarak tanımlar. Bhabha bunu, "sömürgeci taklit, bir talep olup bu talebin objesi *neredeyse aynı olan, ama tamamen aynı olmayan bir farklılığın bir öznesi olarak* ıslah edilmiş, tanınabilir/kabul edilebilir bir Öteki'dir" der ve buradan hareketle bunu "Sömürgeci söylemin otoritesi üzerinde taklidin etkisi derin ve rahatsız edicidir" (Bhabha, 2016, s. 175) şeklinde ifade eder. Bu durumda Nan'ın adının Korece okunuşu olmayıp, Japonca okunuşu olan "Minami" olarak çağrılmayı istemesi, esasında oldukça "rahatsız edici" bir taklittir.

Aynı şekilde Haruo da adı ve soyadı Japon tarzında olduğu için annesi ve babasının Koreli kökleri ile kendisinin melez olduğu gerçeğini etraftaki Japonlardan saklayabilmektedir. Haruo, şehrin varoşlarında zor bir hayat yaşadığını da gizlemekte, babasının yine Koreli olan annesini her fırsatta fiziksel şiddete maruz bırakmasını kanıksamış bir tutum sergilemektedir. Burada yapılan göndermede kadın yani anne Kore halkını; zor kullanarak yöneten erkek ise Japon İmparatorluğunu temsil etmektedir.

Esasında Haruo ve Nan'ın her ikisi de toplum içerisinde kullanılmak üzere giyilen bir Japon maskesi takarak, "taklit" ederek yaşamaktadır. Takındıkları maske ise Japon dili konuşabildikleri sürece geçerli olabilmektedir. Eserin sonunda her ikisi de bir diğerrinin sakladığı Koreli köklerini birbirine itiraf ederek bir araya gelirler ve Korece bilmelerine rağmen kendi aralarında "Japonca konuşarak" Tokyo'nun işlek ve ışıklı alışveriş merkezlerinde gezmeye giderler. Eserdeki bu kurgulama ile Koreli olmasına rağmen evin içinde Japon dili konuşan hanelere yönelik uygulamaya gönderme yapılmakta, Korelilerin kendi aralarında bile Japon dilinde konuşmaları sürekli olarak vurgulanmaktadır. Kahramanların içine girdiği adlarını Japonlaştırma ya da bunu öne çıkarma eylemi, Japon İmparatorluğu'nun Kore'de uyguladığı Japon dili eğitimi politikaları ve ad değiştirme uygulamasına karşı bir eleştiridir. Bu eleştiri aynı zamanda Korelilerin kendi adları yani kimliklerini "Japonlaştırmak" istediklerini de eleştirmektedir. Bu açıdan bakıldığında, eserde tek taraflı bir bakışla mağdur Koreliler değil, Japon dili konuşarak ve adlarını Japonlaştırarak tatmin olan bir "kamuflej" ve "taklit"e bürünmüş Koreliler de mercek altına yatırılmaktadır. Bu Japonlara benzemeye çalışma arzusu, şüphesiz ki, Nan'ın ders verdiği sınıfta ve koridorlarda öğrenciler tarafından Minami şeklinde çağrılmak istemesi, 1914'te doğan Kim Sa-Ryang'ın 1910'dan itibaren Japon dili konuşulan bir okul atmosferinde kendi kimliğinin yapılanış ile yakından ilgilidir. Ancak bugüne kadarki çalışmalarda, Nan ve Minami sorunsalı Japonların Kore'de uyguladığı ad değiştirme politikası bağlamında ele alınmış, Korelilerin kendilerini Japon olarak görme ve sosyal ortamda bir Japon olarak görülmeye karşı bir arzu duymaları ve de bunu Japon dili konuşarak gerçekleştirmeye çalıştıkları gözden kaçırılmıştır.

Inoue ve Ninomiya, Japon yönetiminin Kore politikalarını düzenlerken Japon dilini nasıl kullandığını tartışmaktadır. Buna göre, Japon yönetiminin gözünde, Japon dili, Japon ruhu ve Japon kültürü yekvücut bir unsurdur, aynı zamanda Korelileri "Japonlaştırmak" için Japon dili öğretiminin elzem olduğu, Korelileri Japon imparatoruna tâbi hale getirmek onlara Japon dilini öğretmeden mümkün olmayacaktır. Japon İmparatorluğu için Japon dilini Kore'de öğretmenin amacı iletişim sağlamaktan ibaret değildir. Asıl amaç, Japon dilinin öğretilmesi ile Japon kültürü ve yaşam tarzının benimsetilerek, Korelilere Japon ruhunun aşılması olmuştur. (1997, s. 119). Japon dili Korelilerin, ruhen birer

Japon olabilmelerini sağlamak için bir araç olarak kullanılmıştır. Kim'in eserinde de kimlik ve dil ilişkisi sürekli olarak irdelenmekte, kahramanlar Japonca konuşabildikleri ortamlarda kendileri olmayı başardıklarını düşünmektedirler. Bu noktada *Işıklar İçinde*'de, esasında bir yabancı dil olan Japon dilinin Japon kimliği ile eşdeğer olarak görüldüğü sonucu ortaya çıkmaktadır. Aşağıdaki alıntıda dil ve kimlik ilişkisi Koreliler ve Japon dilini kullanma bağlamında kahramanın iç sesi üzerinden aktarılmaktadır:

Bu arada ben vakıfta ne ara olduysa, “Minami[南]” Hoca olarak biliniyordum. Benim soyadımın bildiğiniz gibi “Nan [南]” olarak okunması gerekirdi ancak birçok sebepten dolayı Japon adları gibi bir adla çağırılıyordum. Önce iş arkadaşlarım beni böyle çağırma şekli çok kafama takıldı. Ancak sonraları tabii olarak bu masum çocuklarla oynarken, tersine bunun daha iyi olabileceğini düşündüm. Bu nedenle de ben ne sahtekarlık hissi ne de utanç duyuyorum dedim kendime defalarca. Dahası, söylemeye bile gerek yok ama bu çocukların içinde Chōsenli çocuklar falan olsaydı, ben beni Nan diye çağırılmalarını isterdim diye kendime açıklama yapıyordum. Öyle yapmamın, Chōsenli çocuklara da Japon çocuklarına da duygusal olarak kötü bir etki yaratacağından şüphem yoktu çünkü. [*Işıklar İçinde* (metinden yapılan alıntılar yazara aittir) (Kim, 2006, s.7)]

Alıntıda Nan'ın adlı karakterin Minami olarak çağırılmayı istemesi görünüşte, çocuklarla “masumca” oynayabilmesini sağlayan ve Japon dilinde yer alan bir ad almak edimidir. Ancak Nan, kendi Koreli adını ve de kimliğini hasır altı ederken bir sahtekâr gibi hissetmediğini ve utanç duymadığını kendine defalarca söylemektedir. Bu tekrarlanmanın altındaki suçluluk hissi, esasında kahramanın kimliğini tamamen Japon dilinde yapılandırma çabasına karşı, Koreli kimliğinin çıkardığı bir isyan olarak yorumlanabilir. Çünkü Nan, bir yandan bu hislerini bastırırken, diğer yandan da Nan adını kullanarak sınıfta kürsüye çıktığı taktirde, bu davranışın çoğunluğu Japon olan çocuk öğrenciler üzerinde “kötü bir etki” yaratacağını ileri sürüyor. Ancak burada açıklanmayan bu “rahatsız edici” etkinin ne olacağı yine eserin ilerleyen kısımlarında tekrar Japonca konuşmak ile ilgili olarak açıklığa kavuşturulmaktadır. Tokyo'da etnik kimlik ve dil olarak *Chōsen*'e ait olarak yaşamının yaratacağı “kötü bir etki” eser boyunca temel eksen olmaya devam etmektedir.

Lee adlı Koreli muavin, Nan'ı görmeye geldiğinde ona Korece “Hocam” diyerek seslenir. Bu anda Nan'ın hâli “Ben irkildim. Çocuklar bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlar ama onları ürkütücü bir hava sardı, O'nun ve benim yüzüme bakıp duruyorlardı” (Kim, 2006, s. 8) şeklinde anlatılır. Çocuklar sınıftan çıktığında, “ikimiz baş başa kalınca sessizce Korece kullanarak konuşmaya başladım” (Kim, 2006, s.8) diyerek Nan, Lee'nin ziyaretini aktarmaya devam eder. Lee, Nan'a kendisine hangi dilde hitap edeceği konusunda tereddüt ettiğini söyler ve Nan gibi öğretmen olmuş birinin neden “adını gizlemeye çalıştığını” öfkeyle sorar. Nan buna cevap verirken kekelemeye başlar. Nihayetinde Lee, sıradan bir muavin olduğunu ve Korece olan adını gizlemesinin anlaşılabilir olacağını ancak Nan gibi eğitilmiş ve Japonya'nın en köklü üniversitesi olan İmparatorluk Üniversitesi öğrencisi, hem de öğretmen olan birinin bunu yapmasına öfke duyduğunu hiddetle anlatır. Nan, bu konudaki savunmasını yaparken okuldaki Japon çocukların kendisine karşı olan duygularının içerisine “meraktan öte bir duygunun” karışmasından korktuğunu, bir öğretmen olarak yalnız hissedeceğini ve bundan korktuğunu anlatır. Bu nedenle Nan, etnik kökenini gizlemeye çalışmadığını, doğal akış içerisinde etraftakilerin kendisine Nan diye seslenmeye başlamalarına karşı özellikle Koreli etnik kökenini dile getirmenin de çok gerekli olmadığını düşündüğünü savunmaya çalışır. Bu konuşmalar geçerken öğrencileri hocalarının Koreli olduğunu duyarlar, “Koreliymiş” diyerek çığlıklar atarak dalga geçmeye başlarlar. Ancak bu durumun açığa çıkması ile çıkan şamata da en çok heyecanlanan Yamada Haruo olmuştur. Koreli ve Japon melezi olan Haruo, öğretmeninin de kendisi gibi etnik kökenini gizleyen bir Koreli oluşuna, hocasına karşı aşırılıklar yaparak karşılık vermiştir. Bu noktada, Japon toplumunun içinde yaşayan Korelilerin, Korece konuşmaları sonucunda etnik kimlikleri su yüzüne çıkmıştır. Bu tutumları, kendi aralarında Japonca konuşarak, Koreli köklerini kendi aralarında da inkâr yoluna girmiş Nan ve çevresindekilerin dilsel ve kültürel olarak Japon tarafında konumlanmaya çalışmalarını ortaya koymaktadır.

1930'larda etnik köken olarak Koreli olanlar için, İmparatorluk başkenti Tokyo'da Korece konuşmak, kültürel otorite karşısındaki dışlanmışlığı içselleştirmiş bir tutum şeklinde ortaya çıkmaktadır. Diğer yandan Tokyo'ya Kore'den gelen Koreliler için bu tutum kozmopolit ve çok kültürlü bir ortamdaki aidiyet ve kimlik kavramları açısından bakıldığında, sembolik bir Japon vatandaşlığından öte, Japonca konuşarak onaylanan sözde “Japon” kimliğini kabullenme ve yerleşme çabasıdır. Koreli etnik grubun dilsel ve kültürel farklılıklarını eşitliğe dönüştürebilmek amacıyla kendilerine uyguladıkları bir kamufraj olarak Japon dili konuşmak bir kendini koruma aracı olarak kullanılmıştır.

Japon İmparatorluğu'nun Işıkları İçinde

Japon dili kullanarak kendisini kamufle edenlerin bir kısmı da Yamada Haruo gibi annesi Koreli olsa da kendisinin Koreli olmadığını kanıtlamaya çalışmışlardır. Haruo'nun babası Hanbei de aslında Kore'nin güneyinde Koreli-Japon

melezi olarak doğanlardandır. Serseri bir hayat yaşayan Hanbei, daha önce Nan ile hapiste aynı koğuştta kalmıştır. Eserde yalnızca bir defa değinilen Nan'ın tutuklanma olayı, Kim Sa-Ryan'ın hayatında birçok defa yaşanan Japonya karşıtı eylemler sonucunda hapse atıldığı gerçeğiyle de ilişkilendirilebilir. Japon Dili kullanarak yazılar yazan yazarın, gerçek hayatta yaşadığı çelişki, Kore dili değil, Japon dili ile eserler verirken, Japon İmparatorluğu'na karşı eylemlerde bulunma şeklindeki bir kaosu da ortaya koymaktadır. Ancak hapis olayı daha çok Hanbei adlı babanın etrafında anlatılır. Hanbei, şiddet yanlısıdır, karısı Teijun'un "safkan" Koreli olduğundan, ondan utanmaktadır, hapisten çıkınca Kore geleneksel kıyafetleri giyenlerle karısının görüşmüş olduğunu öğrenir ve kızarak onu başından ağır bir şekilde yaralar. Adamın karısının Koreli kökenlerine duyduğu nefreti, oğlu Haruo da bilinçsiz bir şekilde onaylayarak bu ötekileştirmeyi kendisi ve annesine karşı tekrarlar. Haruo, Nan'a gelip ağlayarak, annesi öyle olsa da kendisinin Koreli olmadığını onaylamasını ister. Diğer yandan anne Teijun, ağır yaralanmış ve kafası sargılar içindeyken bile Korece sorulan sorulara Japon dili kullanarak cevap vermeye çalışır. Bu noktada Japonca konuşan hanelerin önüne konulan tabelalara ve Japon dilinde konuşmanın Korelilerin yaşantısına ne derece yerleştiğine gönderme yapılmaktadır.

Haruo ise ağır yaralı annesini görmeye gitmekten, kendisinin bir melezi olduğunun anlaşılacağından korktuğu için çekinir. Ancak Nan, eserde kendini ilk defa bu ağır yaralı kadın karşısında Nan olarak tanıtır. Bunu duyan Teijun bir şaşkınlık yaşar. Ancak yine de Japon dilinde konuşmaya devam eder. Sadece arada bir defa Korece bir ünlem çıkarır ağzından, çünkü kocası melezi olmasına rağmen *Chōsen* kelimesini duyduğunda öfkelenmektedir. Yani Haruo'nun evinde baba sert tepkiler gösterdiği için, Koreli kökenlerden bahsetmekten son derece sakınılmakta ve zorunlu olarak Japon dili kullanılmaktadır. Bu durum da Japon İmparatorluğu'nun Kore'de Japon dilini zorunlu hale getirmesinin bir metaforu olarak görülmelidir. Bu noktada ise Hanbei ile Japon İmparatorluğu'nun sembolize edilişi ve Teijun'un edilgen bir *Chōsen* figürünün edebi temsili olduğu açık olarak görülmektedir. Ancak sorun şudur ki Nan, Teijun'un Hanbei'e karşı "bir kölenin müteşekkiriği" gibi bir hisle bağlı olduğunu anlatmaktadır. Burada da *Chōsen* ile Japon İmparatorluğu arasındaki ilişkinin mimikrisi yapılmaktadır. Ayrıca Haruo, Nan'a okulda öğretmenin Korelilerin okula alındıkları için müteşekkir olmaları gerektiğini ve aslında okula alınacak kadar değerlerinin olmadığını söylediğini de üzülenek anlatır. Nan ise Tokyo İmparatorluk Üniversitesi öğrencisi olduğunu ve Haruo'nun da çalışırsa üniversiteye alınacağını söyler. Yamada ailesi ile Nan'ın kesişim noktası Koreli etnik ve kültürel kimliklerinin göstergesi olan Kore dilini kullanmaktan kaçınmak ve Japon rejiminin temsilcisi olan Kore'deki Japon valisinin talimatlarına uygun bir şekilde, Japon dilinde kendilerini ortaya koymaya çalışmaktır. *Nai-sen ittai* düşüncesinde olduğu gibi bir tek vücut olma söylemi, Nan ve çevresindekiler için büyük bir kimlik çatışmasının ötesinde bir bütünlük sağlayamamaktadır. Zira Koreli kimliği Japon İmparatorluğu'nun vücuduna zorla takılan bir parça olarak yabancı durmaktadır. Bu nedenle de Japon İmparatorluğu'nu temsil eden melezi karakter Hanbei, iktidar düşkünü, asimilasyoncu, yozlaşmış ve şefkatsiz bir kişi olarak tasvir edilir. Bu kaos içerisinde Nan ve Haruo'nun seçtiği yol ise Japon İmparatorluğu'nun ışıklarında dans etmektir. Bunu eserin son kısmında görebiliriz.

Annesi hastanede iken Nan, Haruo'yu alarak Tokyo'nun Ueno ve Hirokōji semtlerine gezmeye götürür. Burada kalabalığın içinde etnik kimliği gibi unsurlardan dolayı Haruo'nun göze batmadan neşeyle gezmesi, Nan için büyük bir mutluluk teşkil eder. İkisi devasa mağazalardan olan Matsuzakaya'ya girerler. Kentin işlek caddelerindeki bu mağazada Japonlar ile Koreliler ve Haruo gibi melezi çocuklar arasındaki fark ortadan kalkmıştır. Ardından asansöre biner, "*karei raisu*" (haşlanmış pirinç ve et köri) gibi Japon kültürüne ait bir yemeği neşeyle yer, alışveriş yaparlar. Kentin kalbur üstü insanların arasına karışarak eğlenceli bir gün geçirirler. Bu esnada muavinlik yapan Koreli genç Lee de yeni aldığı 1937 model bir Ford araba ile yanlarından geçer. Lee artık şoför olmuştur ve bir arabası vardır. Nan ile Haruo'yu *ışıklar içindeki* arabasına bindirerek gezdirir. Bu esnada hâlen hastanede yatan ağır yaralı Teijun yani *Chōsen*'i temsil eden kadın, göz ardı edilmiş; Koreli genç nesli temsil eden Nan ve Haruo ise Japon İmparatorluğu'nun başkenti Tokyo'nun ihtişamlı mağazalarında Japon tarzı yemekler yiyerek bir yandan geçici olarak da olsa tamamen Japon olmayı deneyimlemişlerdir. Diğer yandan da Lee, Japonya'da olmanın getirdiği konforlardan biri olan araba sahibi olma lüksünü yaşamıştır. Burada temsil edilen yapı şudur: Anavatan yani Kore Yarımadası olan Teijun ağır yaralı yatarken, Kore'nin, Japon dili konuşan yani Ueda Mannen'in ifade ettiği gibi damarlarında Japon dili kanı dolaşan genç nesli, Japon İmparatorluğu'nun başkentinde *ışıklar içinde* gezmektedir. Eserin başlığı da bu ironiyi dile getirmektedir.

Sonuç olarak, Nan ve Haruo için kendi aralarında da Japon dilinde konuşarak, Koreli kimliklerini kamufle etme davranışı, taklide dayalı ve sembolik olarak Japon vatandaşı olmanın kabulüdür. Buna Japon dili kullanarak kendini yerlileştirme edimi de denilebilir. Ancak edimin en temel unsuru Nan için, Minami olarak çağrılmak, Haruo içinse Koreli melezi değil de Japon olduğunun toplum tarafından onaylanmasıdır.

Gezi esnasında Haruo, büyüyünce karanlık bir sahnede ışıkların üstünde, dans eden bir dansçı olmak istediğini anlatır. Nan, bu dışlanmış çocuğun bir gün karanlık bir sahnede kendisine vuran ışıklar içinde dans ettiğini hayal eder. Nan, Haruo'nun şehrin varoşundaki karanlık hayatını ve gelecekteki ışıltılı sahneyi Japon dili kullanarak kendi içinde düşünür. Yani eserdeki karakterlerin iç sesleri de Japon dilini kullanmaktadırlar. Hayallerinin sahneleri de Japon dilinde yapılan bu iki genç için Japon dili, kimliği yapılandıran kültürün dili olduğu kadar, gelecekle ilgili olan beklentilerin, modern dünyaya ulaşmanın da aracıdır aynı zamanda. Bu nedenle Japon dili ve kültürü içerisinde, kendi gelecekleri için

bu sözde Japon vatandaşlığı vazgeçilmezdir. Son sahnede Haruo, Nan'a adının Nan olduğunu bildiğini söyler. İkisi arasında geçen bu gizli konuşma, Koreli etnik kökenlerinin karşılıklı onayı ve bu onayın üzerine kurulan Japon kimliği ile eklemlenme çabasını ortaya koymaktadır.

Değerlendirme

Sonuç olarak, Japon İmparatorluğu'nun Kore Yarımadası'nda uyguladığı Japon dili eğitimi politikaları 1910 sonrasında uygulanmaya başlanmış ve bu politikalar Korelilerin dil, kültür ve ruh olarak Japonlaştırılmasını hedeflemiştir (Lee, 2012, s. 152). Sömürge halkını imparatorun sadık tebâsı haline getirmek amacıyla Japon dilinin benimsetilmesi zamanla Koreli yazar Kim Sa-Ryang gibi Japon dilinde edebi eserler veren bir nesli ortaya çıkarmıştır. Japon yönetimi altında oluşan melez bir sosyokültürel ortamda, ikilem ve çelişkiler sergileyerek yazan Kim Sa-Ryang, Japon dilini Tokyo'da Koreli etnik grupların varlıklarını koruyabilmekten çok, toplumsal bir kabul görme adına kullandıkları bir maske ve bir kalkan olarak sembolize etmektedir. *Işıklar İçinde*'deki kimliklerinden utanan, Koreli oluşlarına ve Korece konuşmalarına karşı bir öz nefret geliştiren, dil ve kültür açısından Japonlaşmış komünite, aynı zamanda Japon İmparatorluğu'nun eğitim, ekonomi ve gelişmişlik gibi büyük lütuflarından da faydalanmayı istemektedir. Bu ise Kim'in Japon modernitesine karşı olan kabullenici tutumu ile Kore'deki Japon yönetimini eleştiren tavrının paradoksal durumunu ortaya koymaktadır. Aynı düşünce evreninde, Nan'ın karakteri ile kendi kimliğini saklayarak yönetilmeye boyun eğen bir entelektüelin Japonlaştırılmaya razı oluşunun karşılığında İmparatorluk Üniversitesi'nde konumlanabilmesindeki dilemması da gerçekleşmektedir.

Japon dili eğitimi almak, Koreliler için bir Japon kimliği edinmeyi beraberinde getirmiştir. Diğer yandan Kore aydınlarının modern dünyaya eklenme amacıyla Japon dilini öğrenmeyi de kabullendikleri görülmektedir. Japon İmparatorluğu'nun Kore'deki Japon dili eğitimi, dilin kimlik olduğu tezinden yola çıkarak, Korelilere Japon dili eğitimi vermenin, onları ruhen Japonlaştırmanın tek yolu olarak görülmüştür. Dilin, kültür aktarım aracı olarak kullanıldığı kadar kimliğin yapılanmasında da önemli bir fonksiyonunun olduğu; Japon sömürgesi olan Kore'deki yabancı dil olarak Japon dilinin öğretilmesinin tarihinden de Korelilerin Japon dilinde yazdığı eserler üzerinden de söylenebilir.

Araştırmacıların Katkı Oranı

Yazar çalışmanın tamamını gerçekleştirmiştir.

Destek ve Teşekkür

Yazar çalışma için herhangi bir finansal destek almamıştır.

Çıkar Çatışması

Yazar çalışmada herhangi bir çıkar çatışmasının bulunmadığını beyan etmiştir.

Kaynakça / References

- Arimatsu, S. (2010). Nihon Tōchimakki Chōsen Jyosei to Nihongo Kyōiku [Japon yönetiminin son döneminde Koreli Kadınlara Japonca öğretimi]. *Tobiume Ronshu*, 10, 33-50.
- Bhabha, K. H. (2016). *Kültürel konumlanış* (Çev: T. Uluç). İstanbul: İnsan Yayınları.
- Inoue, K., & Ninomiya, T. (2019). Shokuminchi ni Okeru Gengo Seisaku [Sömürgelerde uygulanan dil politikaları]. *Nagasaki Junshin Daigaku Tanki Daigakubu Kiyo*, 34, 117-127.
- Iwamoto, I. (2008). Nihon teikoku shugi no senso to shinryaku no ronri (1) [Japon Emperyalizminin savaşları ve işgallerinin mantığı]. *Osaka Sangyo Daigaku Ronsu Jinbun Shakai Kagaku Hen*, 3, 33-54.
- Izumi, F. (2008). Shokuminchi Shihaika oyobi Kaihogo no Nihongo Kyōiku [Sömürge dönemi ve bağımsızlık sonrasında Japonca eğitimi]. *Ryutani Kiyō*, 29(2), 203-212.
- İrim, N. B., & Özbek, A. (2018). *İkinci dünya savaşı ve öncesi Japon Dili eğitimi tarihi*. Ankara: Pegem.
- Kim, S. R. (2006). Zainichi Bungaku Zenshū [Zainichi (Japonya’da yaşayan Koreliler) Edebiyatı tüm eserleri]. J. Isogai & K. Kuroko (Eds.), *Hikari no Nakani [Işıklar içinde]* (pp. 5-29). Tokyo: Bensey.
- Lee, S. (2012). Shokuminchi Chōsen ni okeru Gengo Seisaku to Nashonarizumu [Sömürge Kore’de uygulanan dil politikaları ve nasyonalizm]. *Ritsumeikan Kokusai Kenkyu*, 25(2), 495-519.
- Miyazaki, Y. (2010). Kim Sa-Ryang no Nihongo Bungaku Sakuhin ni okeru “sai” no Hyōshō wo megutte [Kim Sa-Ryang’ın Japonca edebi eserlerinde “fark” göstergesi]. *Hikaku Bungaku*, 52, 65-79.
- Said, E. (1998). *Kültür ve emperyalizm* (Çev: N. Alpay). İstanbul, Hil Yayın.
- Seki, M. (2008). *Nihongo Kyoikushi Kenkyū Josetsu* [Japonca Eğitimi tarihine giriş]. Tokyo: Surī Ē Nettowāku.
- Yamada, K. (2019). Nikkan Rekishi Kyōdō Kenkyu Hōkokushō. Nikkan Rekishi Kyōdō Kenkyu Iinkai (Ed). *Shokuminchi Chōsen ni okeru Kindaika to Nihongo Kyōiku* [Sömürge Kore’de modernizasyon ve Japon Dili Eğitimi] (ss. 147-170). Tokyo: Nikkan Rekishi Kyodo Kenkyu Iinkai